

Колко време е минало, откакто сте направили нещо специално, за да покажете на своя съпруг, че го обичате? Предлагаме ви простички, азбучни идеи. Единственото условие да имате успех е да съобразите кои точно ще използвате според темперамента и желанието на съпруга ви. Защото помнете - целта не е вие да се почувствате добре, а той да се почувства обичан и ценен.

Напишете на своя съпруг стихотворение, изпейте му песен, купете му картичка с романтично съдържание.

Направете неговия любим десерт и му го поднесете на светлината на свещи, след като децата са заспали.

Правете му комплименти за външния му вид, за неговата посветеност на Бога, за начина, по който се отнася с децата ви.

Заминете следващия път някъде само двамата и нека той се отпусне и се наслади на пейзажа.

Изберете пет негови качества, напишете ги и прикрепете списъка на огледалото му.

На футбол, плуване, риболов - бъдете с него или поне прочетете за неговото хоби, за да можете да си говорите за това, което му харесва.

КАК ДА БЪДА НЕГОВА ЛЮБИМА?

Поставете насърчителни текстове от Писанието или лични бележки в портфейла или на бюрото му.

Изненадайте го някой ден със специална закуска в леглото.

Някога идете с него на работата му в неговия офис или работно място.

Изпратете го с целувка, когато излиза на работа. Постарайте се да си създадете този навик въпреки задръханото

ежедневие.

Научете повече за него. Знаете ли кой е любимият му детски спомен, най-хубавият коледен подарък, който някога е получавал, кога е бил най-изплашен?

Срещнете се за обяд в ресторант или направете чанта с храна за обяд, за да си хапнете някъде навън заедно.

Нови снимки на вас двамата могат да направят така, че

еден обикновен ден да се запомни. Излезте с фотоапарата, направете снимките и после ги поставете в рамка.

Скъпи, стари, пазени грижливо сватбени спомени могат да ви напомнят за началото на вашата любов.

Пригответе неговото любимо ястие.

Остроумия и картинки могат да освежат неговия ден. Изрежете ги и му ги дайте във време, когато се нуждае от повдигане на духа.

Четете книга заедно. Ралф Емерсън казва: „Създава се връзка между двамата души, които четат една и съща книга.“

Усмивайте му се винаги, когато го погледнете.

Благодарете му за рутинните неща, които очаквате от него да направи.

Подкрепяйте го с молитва.

„Валентинките“ не са само за 14 февруари. Давайте му малки подаръци - химикалка, списание, което харесва, любим шоколад, придружени с любовна бележка.

Измийте колата за него.

Грижете се за себе си - правете упражнения, спортувайте, поддържайте се, така че

да изглеждате добре.

„Да! Ще го направим!“ - направете това свой отговор, когато той предлага разни неща, като: да се разходите, да гледате телевизия, да излезете на ски, каквото и да е.

Нека той да си почине добре, докато вие изведете децата някъде.

Направете му подарък от време. Свършете неговата обичайна работа вместо него.

„НУЖДАЕХМЕ СЕ РЕЛИГИЯТА НИ ДА СТАНЕ ДЕЙСТВАЩА“

Продължава от стр. 5

Бени е сляпа и, въпреки че е на 16 години, никога не беше ходила на училище. Да стане ученичка беше мечтата ѝ. Понеже съм педагог на зрително затруднени деца, исках да я подготвя за специалното училище за деца с нарушено зрение в София. След две години на молитви и надежди най-накрая родителите ѝ я записаха в училището. През това време тя се учеше да чете брайлово писмо (писмо за слепи). През пролетта на миналата година, макар че все още не знаеше всички букви от азбуката, ѝ намерих Библията на брайл и успях да я абонирам за едно християнско списание на брайл - това ѝ поддържаше още по-стимулиращо. Родителите ѝ виждаха всичко това и накрая, въпреки че Бени трябва да остава на пансион в училището по цяла седмица, я записаха. Още по-хубаво за мен като специалист е, че вместо да бъде в подготвители

лен клас, тя е приета направо в първи.

Друга опитност преживяват с Ани, която е на 14 години и не може да чува. След много молитви и за нея сега тя има ресурсен учител, който идва в Своге. А едно от момчетата, Ицко, в началото сядал на стълбите пред църквата, за да чака учителките от седем и половина сутринта. Влакът им пристигал в 8:30 часа, но не могли да го убедят да не идва толкова рано.

Мими: Тези деца, за които Бог е бил само една дума без значение може би, вече задават въпроси, които карат човек да настръхне - не просто „Какво се е случило?“, „Каква беше онази история?“, а въпроси за естеството на Бога, за Неговата роля в живота им, могат да изведат поука от историите. Вече мислят за Исус, когато са на кръстопът между доброто и злото, молят се за закрила, когато са разтревожени, или Му бла-

годарят, когато са радостни. Както сме говорили с Боби и Еми, силно се надявам те да успеят да се противопоставят на всичко, което би могло да им попречи - тяхното Аз, тяхната среда, тяхната етническа, социална и всякаква друга принадлежност - и да изберат да бъдат в Божието семейство и да бъдат Божи инструменти.

Сетих се да ги попитам какво е станало с проблемите, които са ги подтикнали да се събират и да се молят.

Боби: О, вече съм забравила за тогавашните ни проблеми. Получи се пълно преобразяване на хора, на ситуации. Имам страхотна опитност, свързана с това, как си намерих работа. Вече не се притеснявам при възникване на проблем, защото от опит знам, че Бог ще го разреши перфектно.

В края на занятията споменилите три момчета изпяха познатата детска песен, но със специално преправен текст

за най-добрите госпожи. През двата часа на разказване на библийската история, на достигане до поуките чрез въпроси, работа с пъзели и рисунки, честване на рождения ден на Бени, от децата и учителките струеше радост и взаимност, която намираще израз във възбуденото говорене и честите прегръдки - на пристигане, на тръгване, припеене - както и в похвалите при добре свършена работа.

След молитвата и прегръдките за сбогуване аз все още се въртях около тях. Опитвах се да анализирам в обяснение специалното усещане, което се долавя, когато видиш Бог да действа. Тогава децата казаха: „Госпожо, искаме да ви кажем нещо насаме.“ И групичката, в центъра на която бяха госпожите, избяга от мен в коридора. Последва тишина, после смях и децата затрополиха към къщи по гърбените стълби на църквата.

Петя Накова

ЗА ВАС, РОДИТЕЛИ

ДВАМАТА СЪСЕДИ

Пиша като баща на трима синове и дядо на трима внуци до момента, и в същото време като пастор. Бих искал да споделя с читателите на любимия ни вестник нещо свято и съкровено. Никой човек не може да избира рода и родителите си, както и времето на своето раждане. Създаден от Бога по Негов образ и подобие, той е уникален и неповторим. Но всеки от нас има свободна воля и право на избор на житейския си път, по който да тръгне. Съзнаваме ли ние, родителите, отговорността, която носим пред Бога, за това, какъв пример им даваме, за да направят добрия избор и да подредят правилно ценностната си система? Щастливи са децата, чиито родители са готови на всичко, за да им създадат уют, да улеснят тяхното физическо и духовно преуспяване. При едно мое посещение в дом за деца и юноши бях пронизан от думите на едно дете, което се хвърли в обятията ми с въпроса: „Чичко, ще ми станеш ли татко?“ Златното наследство, което родителите могат да завещаят и да дадат на любимите си деца като инвестиция за тяхното бъдеще, е личният пример на благочестивия им и украсен с християнските добродетели живот.

Имало двама съседи. Единият продал къщата си на друг човек и се изселил. Закупилият къщата му бил учуден да види една сутрин купчина боклук в градината си, изхвърлен от стария съсед. Като християнин решил да посрещне предизвикателството и да отговори на злото с добро. На следващата сутрин учудването било на лошия човек, който видял в градината си изсипани куп ябълки. На следващата година сценарият се повторил. Отново срещу купа боклук в двора на добрия съсед стърчал купът от подбрани сочни ябълки в двора на злия съсед. Същият, като видял един ден съседа си в градината, махнал с ръка и го повикал да дойде наблизко. „Съседе, имам към теб един въпрос. Два пъти изхвърлих боклука си в твоята градина. Два пъти ти изсипваше ябълки в моята градина. Кажете ми как става това и в какво се крие тайната?“ Скромният добър съсед отговорил: „Ами, като ме питаш, съседе, ще ти кажа: ВСЕКИ ДАВА ТОВА, КОЕТО ИМА.“

Този пример не е ли „червена лампичка“, „камбанен звън“ за размисъл?

Случилото се преди няколко години в дискотека „Индиго“, в която седем деца намериха смъртта си не без участието на своите родители, незнаещи какво се е случило с децата им в малките часове на злокобната нощ, ме мотивира да напиша статия, озаглавена „За вас, родители“. Приятел ме запозна със сътрудник на в. „Труд“ с цел да бъде отпечатана. Уви! Оказах се твърде наивен и голям оптимист. След като я прочете за няколко минути, отговорът му беше: „Няма да се приеме.“ На въпроса ми „Защо?“, думите му бяха: „Няма сензация.“

Тогава в мен се зароди идеята да напиша книгата „Майка“, която е на изчерпване. Днес са застрашени от срив устоите на дома като крепост, в която децата биха били защитени най-добре от дръзкото, агресивно, арогантно и безскрупулно зло, винаги готово да нахлуе и през най-малката пролука в крехките детски души и да ги завладее. В дома се поставя основата за постигане на надмощие над него.

Михаил Йоргов